

посвідченню або спеціальній реєстрації, відмовлятися від належних дитині майнових прав, здійснювати розподіл, обмін, відчуження житла, зобов'язуватися від імені дитини порукою, видавати письмові зобов'язання.

Отже, можна зробити висновок, що захист житлових та майнових прав дітей є не вирішеною проблемою і в наш час, незважаючи на широкий спектр законодавчих актів в сімейному та цивільному праві. Таким чином, при укладенні правовчинів щодо відчуження житла слід наполягати на отриманні дозволу органу опіки та піклування, навіть якщо дитина не є власником (співвласником) приміщення або не користується ним для додаткової гарантії житлових та майнових прав дитини.

ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРАВ ДИТИНИ В УКРАЇНІ

Юсіфлі Б.Т.о., студент ННПП НАВС

Науковий керівник: к.ю.н., доцент кафедри адміністративного права і процесу НАВС Чорна В.Г.

Щорічно 1 червня в Україні відзначається День захисту дітей. Державна політика у сфері охорони дитинства, забезпечує координацію дій у вирішенні питань, пов'язаних із життєзабезпеченням та розвитком дітей, залученням їх до участі у політичному, культурному і духовному становленні держави, здійсненню заходів щодо виконання Конвенції ООН про права дитини, Всесвітньої декларації про забезпечення виживання, захисту і розвитку дітей, розробленню і реалізації правових, організаційних та інших заходів, спрямованих на поліпшення становища дітей.

Захист прав дитини в адміністративному порядку здійснюється правоохоронними органами і органами опіки і піклування ст. 8 Сімейного кодексу України (далі-СК). До першої групи суб'єктів відносяться: - прокуратура, - органи внутрішніх справ.

Прокурор, захищаючи права дітей, використовує наступні способи: - пред'явлення позову про позбавлення батьківських прав (ст. 70 СК), обмеження в батьківських правах (ст. 73 СК), про відміну усиновлення дитини (ст. 142 СК); - пред'явлення в суд, орган опіки і піклування заяви з вимогою про відновлення (визнанні) порушеного (оспороного) права дитини (ст. 21 Закону «Про прокуратуру України»); - безпосередньо беручи участь в розгляді судом справ про захист прав дитини (ст. 35 Закону «Про прокуратуру України»; ст.ст. 72, 73, 125, 140 СК України); - внесення застереження про неприпустимість порушення прав дитини надалі і уявлення про усунення порушень закону (ст. 24, ст. 25 Закону «Про прокуратуру України»); - опротестовування актів інших адміністративних органів, що мають пряме відношення до захисту прав дітей (за наявності підстав, передбачених законом (ст. 23 Закону «Про прокуратуру України»).

Органи внутрішніх справ беруть участь в примусовому виконанні рішень, пов'язаних з відбиранням дитини (ст. 79 СК); в розшуку осіб, що ухиляються від виконання присуджень по суперечках, пов'язаних з вихованням дітей (пп. 14 ст. 10 Закону «Про міліцію»); проводять індивідуальну профілактичну роботу з сім'ями, в яких порушуються права дитини; з батьками, не виконуючими або неналежно виконуючими свої обов'язки по вихованню, навчанню або утриманню неповнолітніх дітей; беруть участь у виявленні фактів порушення прав дитини в сім'ї; у необхідних випадках здійснюють підготовку справ по позбавленню і обмеженню батьківських прав; організація, у разі потреби, контролю за умовами виховання, навчання, утриманню неповнолітніх дітей; підготовка матеріалів, що представляються в суд з питань, пов'язаних із захистом прав дитини в сім'ї.

В даний час в більшості органів опіки і піклування всю роботу по захисту прав неповнолітніх виконує як правило один фахівець (інспектор) з охорони дитинства.

Таким чином, захист прав дитини в судовому порядку торкається випадків порушення його прав в сім'ї, якщо виникає суперечка про виховання дитини. А захист прав дитини, особливо того, хто втратив батьківське піклування, входить

в сферу діяльності органу опіки і піклування. Тому пріоритетним і найпоширенішим способом захисту прав дитини є не судова, а адміністративно-правовий захист, здійснюваний органами опіки і піклування. Саме ці органи вповноважені державою на виконання захисних функцій, які здійснюються по різному, залежно від конкретної ситуації. Важливою передумовою захисту цими органами прав неповнолітнього є тісний контакт і взаємодія з прокуратурою, органи внутрішніх справ, Комісіями у справах неповнолітніх і іншими державними і суспільними організаціями. На жаль, основна частина законів, прийнятих до теперішнього часу, направлена на прописування ролі відомств і визначення меж їх діяльності. Це привело до посилення міжвідомчих бар'єрів і потенційвало боротьбу відомств за бюджетні кошти, тоді як механізм взаємодії відомств і їх відповідальності за невиконання покладених на них функцій по захисту прав дитини законодавчо не прописаний.

На місцях участь в захисті прав дітей можуть брати і інші органи, число яких постійно росте (Центр соціальної допомоги сім'ї і дітям, Центр психолого-педагогічної допомоги населенню, Центр екстреної психологічної допомоги по телефону, соціально-реабілітаційний центр для неповнолітніх, Центр допомоги дітям, що залишилися без піклування батьків).

Один з раніше невідомих способів захисту прав дитини – закріплена в ст.56 СК України можливість самостійно захищати свої права у разі порушення їх батьками або особами їх замінюючими. У цих випадках дитина може звернутися до органу опіки і піклування, а після досягнення 14 років – в суд.

Незважаючи на певні зусилля органів державної влади, органів місцевого самоврядування, неурядових організацій і суспільства в цілому, ситуація із забезпеченням належних прав дітей в Україні не є відповідно вирішеною, а проблеми охорони материнства та дитинства у державі залишаються нагальні.

ДО ПИТАННЯ ЩОДО ВИЗНАЧЕННЯ ПРАВА НА ПРАЦЮ ОСІБ, ЗАСУДЖЕНИХ ДО ПОЗБАВЛЕННЯ ВОЛІ

Філоненко Г.Ю., курсант юридичного факультету ІКВС

Науковий керівник: к.ю.н., викладач кафедри загально-юридичних дисциплін ІКВС Ткач Т.П.

Ще з давніх часів поряд із покаранням засуджених як основний та найбільш дієвий спосіб виправлення засуджених використовувалась праця. У наш час актуальність праці засуджених як виховного, виправного та реабілітаційного елементу не зменшилась. Але у законодавстві існує велика та значна прогалина стосовно правового оформлення прав та обов'язків засуджених, то ж як визначає законодавство та міжнародні акти працю засуджених: право чи обов'язок?

У міжнародно-правових актах чітко висвітлене основне положення щодо праці засуджених: праця не може бути рабською та повинна оплачуватись і не містити в собі ознак покарання та принизливості. Тобто засудженого не можна карати працею.

У Резолюції Ради Європи про працю засуджених від 18 вересня 1975 року сказано: «...усвідомлюючи значення праці в якості важливого і значущого елемента в навчанні і реабілітації ув'язнених...» рекомендується визначити працю як пріоритет у вихованні засуджених, а програми трудового виховання – як основи щодо розвитку пенітенціарних закладів. Проте жодного конкретного формулювання щодо обов'язковості праці в Резолюції не міститься, а тільки рекомендаційний характер щодо застосування праці засуджених як допоміжного засобу для виправлення, навчання та реабілітації засуджених.

Важливість та значущість праці засуджених визначається і в Європейських пенітенціарних правилах, де згідно з ч. 2 розд. «Трудова діяльність» праця в місцях ув'язнення розглядається як «позитивний елемент внутрішнього режиму», проте жодним чином не як покарання. При цьому зазначається, що «характер роботи, яка надається, наскільки це можливо, повинен підтримувати або розвивати навички, які дозволять ув'язненому заробляти собі на життя після